

Sygn. akt VIII U 1562/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 sierpnia 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. S. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 127,87 % od dnia 1 lipca 2017r.;
- w pozostałym zakresie oddala odwołanie;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1562/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu J. S. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Wskazał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 124,32 %, a za lata 1965, 1971-1977 przyjęto wynagrodzenie minimalne.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. W odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Domagał się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem faktycznie osiągniętych przez

nego zarobków w latach 1970-1977, które jego zdaniem były wyższe niż przyjął to organ rentowy. Wniósł również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który miałby odtworzyć osiągnane przez niego wynagrodzenie w powyższym okresie spornym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. S. urodził się (...)

W okresie od 16 marca 1970 r. do 30 listopada 1989 r. ubezpieczony pracował w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w K. (dalej w treści: (...)) na stanowisku technik teleradiomechanik. Pracował w sekcji telewizyjnej. Poza ubezpieczonym pracowało tam także kilku innych radiotechników. Po zgłoszenia przez klienta usterki, ubezpieczony dojeżdżał do niego i wykonywał usługę. Obowiązywała rejonizacja. Do 1974 r. ubezpieczony pracował również w 2 niedziele w miesiącu. W początkowym okresie zatrudnienia wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego uzależniona była od ilości wykonanych napraw a później od wartości robocizny. Pracodawca określał współczynniki które służyły do ustalenia wartości wynagrodzenia, ich wysokość była różna i zależała od rodzaju naprawy (gwarancyjna, czy pełnopłatna). Na wynagrodzenie składała się także prowizja w wysokości od 35 % do 43 % wartości robocizny. Ubezpieczony prowadził karty pracy do których wpisywał wartość robocizny. Średnio w ciągu miesiąca odwołujący wykonywał około 150 napraw sprzętu telewizyjnego. W okresie przestoju jego wynagrodzenie było uzależnione od stawki godzinowej.

Decyzją z dnia 31 października 1996 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 29 września 1996 r., tj. od dnia zaprzestania zasiłku chorobowego. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 7 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1980 r do grudnia 1986 r., który wyniósł 160,03%.

Decyzją z dnia 8 października 2010 r. organ rentowy z urzędu przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 22 września 2010 r., tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 5 listopada 2010 r. organ rentowy przeliczył emeryturę ubezpieczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono na 124,32%. Został on ustalony z lat 1968-1970, 1978-1989, 1991-1995.

W dniu 18 lipca 2017 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem faktycznie osiągniętych przez niego zarobków z lat 1970-1977.

Zaskarżoną decyzją z 3 sierpnia 2017 r. organ rentowy działając na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej odmówił ubezpieczonemu prawa do spornego świadczenia, z przyczyn wyżej wskazanych. Zaznaczył przy tym, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w dalszym ciągu wynosi 124,32 %

W trakcie postępowania, Sąd dopuścił dowód z opinii głównej i uzupełniającej biegłego Z. T., któremu zlecił sporządzenie opinii na okoliczność odtworzenia zarobków odwołującego z okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w K. w okresach nieudokumentowanych w latach 1970-1977 w oparciu o akta osobowe odwołującego, a także wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie. Ostatecznie biegły miał ustosunkować się również do zarzutów podniesionych przez ubezpieczonego w piśmie z dnia 15 lutego 2019 r. (k.97) dotyczących uwzględnienia w obliczeniach uregulowań Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników handlu wewnętrznego i usług obowiązujących w latach '70, w szczególności przepisów o systemie płacy prowizyjnej, a także dokonanie wyliczeń w oparciu o system godzinowo-prowizyjny.

Wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1968-1970, 1978-1996 wynika z druków rp-7.

Natomiast za okres od marca 1970 r. do grudnia 1970 r., przyjęto zarobki osiągnane przez ubezpieczonego w (...) wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej.

W okresie od stycznia 1970 września 1974 r. ubezpieczony otrzymywał stawkę godzinową w wysokości 5,50 zł. Średnio pracował 200 godzin miesięcznie oraz pracował dodatkowo dwie niedziele w miesiącu

Z kolei w okresie od października 1974 r. do końca 1977 r. stawka godzinowa, którą otrzymywał ubezpieczony wynosiła 14 zł. Ilość godzin pracy wynosiła w miesiącu 200, a płaca podstawowa 2 828 zł. Od kwietnia 1975 r. ubezpieczony otrzymywał również dodatek stażowy wynoszący 5%

Wynagrodzenie ubezpieczonego za okres pracy w (...) od 1971 r. do 1977 r. kształtuje się następująco:

Rok	Stawka godzinowa	Ilość godzin (200 miesięcznie)	Płaca podstawowa	Dodatek stażowy (5%)	RAZEM
1971	5,50	2400	13 332 (powiększona o 2 dni pracy w niedzielę)		13 332
1972	5,50	2400	13 332 (powiększona o 2 dni pracy w niedzielę)		13 332
1973	5,50	2400	13 332 (powiększona o 2 dni pracy w niedzielę)		13 332
1974	5,50 (I-IX) 14,00 (X-XII)	2400	18 483 (powiększona o 2 dni pracy w niedzielę)		18 483
1975	14,00	2400	33 936	1 272 (od IV)	35 208,60
1976	14,00	2400	33 936	1 696,80	35 632,80
1977	14,00	2400	33 936	1 696,80	35 632,80

Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %) za lata od 1968 do 1996 kształtuje się następująco

	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy
1	1968	17 158,62	25 272,00	67,90
2	1969	45 649,59	26 088,00	174,98
3	1970	30 258,35	26 820,00	112,82
4	1971	13 332,00	28 296,00	47,12
5	1972	13 332,00	30 108,00	44,28
6	1973	13 332,00	33 576,00	39,71
7	1974	18 483,00	38 220,00	48,36
8	1975	35 208,60	46 956,00	74,98
9	1976	35 632,80	51 372,00	69,36
10	1977	35 632,80	55 152,00	64,61
11	1978	134 821,00	58 644,00	229,90
12	1979	126 047,00	63 924,00	197,18
13	1980	131 966,00	72 480,00	182,07
14	1981	180 404,00	92 268,00	195,52
15	1982	226 420,00	139 572,00	162,22
16	1983	255 314,00	173 700,00	146,99
17	1984	287 647,00	202 056,00	142,36

18	1985	362 001,00	240 060,00	1 50,80
19	1986	405 483,00	289 140,00	140,24
20	1987	483 245,00	350 208,00	137,99
21	1988	906 655,00	637 080,00	142,31
22	1989	1 627 570,00	2 481 096,00	65,60
23	1990	4 615 144,00	12 355 644,00	37,35
24	1991	10 452 237,00	21 240 000,00	49,21
25	1992	16 812 900,00	35 220 000,00	47,74
26	1993	24 116 100,00	47 940 000,00	50,30
27	1994	28 843 700,00	63 936 000,00	45,11
28	1995	3 807,01	8 431,44	45,15
29	1996	2 620,40	10 476,00	25,01

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury według najkorzystniejszego wariantu tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym w najkorzystniejszej wersji kształtuje się w następująco sposób:

	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy
1	1968	17 158,62	25 272,00	67,90
2	1969	45 649,59	26 088,00	174,98

3	1970	30 258,35	26 820,00	112,82
4	1975	35 208,60	46 956,00	74,98
5	1976	35 632,80	51 372,00	69,36
6	1977	35 632,80	55 152,00	64,61
7	1978	134 821,00	58 644,00	229,90
8	1979	126 047,00	63 924,00	197,18
9	1980	131 966,00	72 480,00	182,07
10	1981	1 80 404,00	92 268,00	1 95,52
11	1982	226 420,00	139 572,00	1 62,22
12	1983	255 314,00	173 700,00	146,99
13	1984	287 647,00	202 056,00	142,36
14	1985	362 001,00	240 060,00	1 50,80
15	1986	405 483,00	289 140,00	140,24
16	1987	483 245,00	350 208,00	137,99
17	1988	906 655,00	637 080,00	142,31
18	1989	1 627 570,00	2 481 096,00	65,60
19	1991	10 452 237,00	21 240 000,00	49,21
20	1993	24 1 16 100,00	47 940 000,00	50,30
SUMA WSKAŹNIKÓW	2 557,35%			

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury	127,87%	
--	----------------	--

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego i aktach osobowych ubezpieczonego; zeznań świadka A. C. złożonych na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. (k.32-34); zeznań świadka M. G. złożonych na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. (k.34-35); zeznań świadka A. M. złożonych na rozprawie w dniu 9 marca 2018 r. (k.45-46); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 9 marca 2018 r. (k.46-47); opinii biegłego sądowego Z. T. z dnia 8 października 2018 r. (k.53-84) wraz z opinią uzupełniającą z dnia 28 maja 2019 r. (k.104-135).

Sąd podzielił obliczenia biegłego sądowego wynikające z wariantu I w opinii uzupełniającej. Biegły odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za okres nieudokumentowany od 1971 r. do 1977 r., w oparciu o akta osobowe oraz obowiązujące przepisy branżowe. W podzielonym przez Sąd wariancie odtworzono wynagrodzenie ubezpieczonego na podstawie stawki godzinowej i normatywnego czasu pracy, z uwzględnieniem od kwietnia 1975 r. dodatku stażowego wynoszącego 5%. Następnie biegły obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat wybranych z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, tj. z lat 1968-1970, 1975-1991 i 1993, który wyniósł 127,85%. W tym miejscu należy podkreślić, że w aktach sprawy nie ma wystarczających dowodów na to, aby odtworzyć wynagrodzenie ubezpieczonego w oparciu o stawkę jednostkową oraz ilość wykonanych napraw w miesiącu za powyższy okres, a więc na podstawie wynagrodzenia prowizyjnego. Dokumentacja w postaci kart pracy (napraw) ubezpieczonego, z których wynikałoby wynagrodzenie, które zostało mu w tym okresie wypłacone, nie zachowała się. Tym samym Sąd nie podzielił obliczeń biegłego dokonanych w oparciu o hipotetyczną ilość wykonanych przez ubezpieczonego napraw po 1970 r. wraz ze stawką godziną w kwocie 20 zł, ustaloną na podstawie danych wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1970, bowiem są to jedyne orientacyjne założenia. Podkreślić należy, że w sprawach dotyczących wysokości świadczenia, rzeczą sądu jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Natomiast z zeznań świadków wynika, że wysokość wynagrodzenia techników teleradiomechaników była zmienna. Sposób obliczenia wynagrodzenia był skomplikowany i zależał od rodzaju naprawy (gwarancyjna, czy płatna), wartości wykonanej usługi.

Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wskazane muszą być w sposób niebudzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 6 sierpnia 2015r., sygn. akt III AUa 1878/14). Z tych też przyczyn, Sąd nie podzielił obliczeń dokonanych w oparciu o wynagrodzenie prowizyjne.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 t.j.). Zaskarżoną decyzją z dnia 3 sierpnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia, ponieważ nie przedłożył on żadnych nowych dowodów mogących wypłynąć na wysokość świadczenia. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że za lata 1970-1977 przyjął, że ubezpieczony otrzymywał minimalne wynagrodzenie za pracę.

Zgodnie z art. 114 ust.1 pkt 1 w/w ustawy prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną

przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zatem postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczenia lub jego wysokości może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach - przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2016r III AUa 2503/13 LEX nr 2157853).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 14 kwietnia 2016r. III AUa 1404/15 (LEX nr 2047227), jeżeli zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy, to Sąd jest zobowiązany poczynić ustalenia pozwalające stwierdzić, czy po wydaniu ostatecznej decyzji, zostały przedłożone przez ubezpieczonego nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej pierwszej decyzji, które mają wpływ na prawo do przeliczenia świadczenia, czy też organ rentowy zasadnie uznał, że brak było podstaw do wznowienia postępowania. Bez spełnienia bowiem przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust.1 ustawy prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny - w tym przypadku prawa ubezpieczonego do przeliczenia świadczenia, jest bezprzedmiotowe. Regulacja tego przepisu ma „chronić” przed nieprzemysłanym wielokrotnym składaniem przez ubezpieczonych wniosków o to samo, co stanowiło już przedmiot ich rozpoznania, gdy ogranicza ona taką ewentualność wyłącznie do uzasadnionych przypadków j.w. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 września 2016r. III AUa 1020/16 (LEX nr 2138233).

Odwołujący przedłożył nowe dowody w postaci zeznań świadków, dokumentacji osobowej z okresu zatrudnienia w (...) oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Warunek z art. 114 ustawy emerytalnej został spełniony.

Przechodząc do dalszych rozważań wskazać należy, że zgodnie z art. 27a ustawy emerytalnej, emeryturę przyznaje się z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Przepis art. 24a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Następnie w myśl art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6)

Z kolei w myśl art. 15 ust. 2a tejże ustawy jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art. 111 ustawy emerytalnej, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Mając na względzie powyższe rozważania, stwierdzić należy, że po wydaniu decyzji z dnia 5 listopada 2010 r., w której wskazano, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 124,32%, ubezpieczony przedłożył nowe dowody, w oparciu o które biegły otworzył wynagrodzenie, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony przez biegłego okazał się wyższy od dotychczasowego.

Ostatecznie Sąd podzielił I wariant opinii uzupełniającej, w której biegły odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za okres nieudokumentowany, a następnie obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie. Za 1970 r. biegły przyjął wynagrodzenie z legitymacji ubezpieczeniowej, a za okres od 1971 r. do 1977 r. dokonał odtworzenia w oparciu o akta osobowe i przepisy branżowe. Do obliczeń biegły przyjął stawkę godzinową wynikającą z angaży oraz normatywny czas pracy a od kwietnia 1975 r. również dodatek stażowy. Następnie biegły obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat wybranych z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, tj. z lat 1968-1970, 1975-1991 i 1993, który wyniósł 127,85%.

Podkreślić należy, że nie zachowała się dokumentacja w postaci kart pracy, w której odnotowywane były informacje dotyczące naprawy oraz ceny robocizny; od których to następnie było naliczane wynagrodzenie prowizyjne ubezpieczonego za lata 1971-1977. W związku z tym nie jest możliwe odtworzenie wynagrodzenia za ten okres w oparciu o stawkę jednostkową i ilość wykonanych napraw w miesiącu. Tym samym konieczne było odtworzenie wynagrodzenia w oparciu o stawkę godzinową wynikającą z angaży oraz normatywnego czasu pracy. Brak jest wystarczających dowodów umożliwiających wyliczenie wynagrodzenia prowizyjnego odwołującego, którego wysokość była zmienna zależała od wartości zleconej naprawy, a sposób wyliczania wynagrodzenia był skomplikowany. Z kolei w oparciu o dane wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej dot. 1970 r. nie można w sposób pewny określić średniomiesięcznej ilości napraw, przy czym należy podkreślić, że nawet jeżeli byłaby ona stała, to nie jest możliwa do ustalenia wartość naprawy. W związku z tym nie ma podstaw do uwzględnienia tych danych w latach późniejszych. Przypomnieć należy, że przy odtwarzaniu wynagrodzenia za okresy nieudokumentowane, Sąd musi opierać się tylko na pewnych składnikach wynagrodzenia. Wynagrodzenie nie może być odtworzone w oparciu o dane hipotetyczne czy przypuszczenia. Nie może być wątpliwości, jakie składniki wynagrodzenia pobierał ubezpieczony. Jednocześnie za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia, gdyż na niektóre składniki wynagrodzenia może nie być wystarczających dowodów

W związku z powyższym, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 127,87% od 1 lipca 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony wniósł o przeliczenie świadczenia.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego, w myśl art. 477¹⁴ §1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. oraz odpowiednio § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.), zasądzając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł, albowiem ubezpieczony co do zasady wygrał proces.

(-) Sędzia (del.) Magdalena Kimel